

In de loge — bij vergrooting gesproken — binnentredend, die aan het tooneel grensde, bleef Bredero een oogenblik stilstaan. De nieuwe zaal van Coster's Academie was overvol op alle plaatsen. De bak scheen eene golvende zee van menschenhoofden, die allen tegelijk geluiden uitstieten. Het ontzaglijk geraas der menschenstemmen werd door de tonen der muziek, achter het gordijn opklinkend, slechts weinig gesust. Trots de openstaande vensters was de lucht verpest door velerlei wanriekende uitwasemingen. Een paar varengasten bliezen tabaksrook uit kleine aarden pijpjes; vrijers en vrijsters zaten dicht op elkaar geschoven in de zitbanken, en riepen elkander van verschillende zijden ruwe begroetingen toe. Hier en daar werd met leege notendoppen geworpen, onder luid geraas der getroffenenen. De verhoogde zitplaatsen terzijde waren niet minder bezet. De gegoede burgerij was uitstekend vertegenwoordigd. Twee burgemeesters zaten op de eereplaats, rechts van het tooneel, Dirck Bas en Roelof Egbertsz. De schepen Dr. Jan ten Grootenhuys had zich bij de beide burgemeesters aangesloten. Eenige deftige Amsterdamsche poortersvrouwen hadden hunne echtgenooten vergezeld; haar getal was evenwel niet groot. Nijd en afgunst hadden niet gewacht, totdat de eerste voorstellingen in Coster's Academie luisterrijk slaagden. Reeds vóór de opening van het tooneel, wisten velen te vertellen, dat de nieuwe schouwburg eene kweekschool van Arminianen, libertijnen en Godverzakkers zou worden. En daar de algemeene aandacht juist op al, wat met den strijd van Arminianen en Gomaristen samenhang, zoo scherp mogelijk was gevestigd, daar men de woede van het Amsterdamsche grauw tegen de Arminianen bij de plundering van Rem Bisschop's huis in Februari van ditzelfde jaar had ondervonden, daar het gebleken was, dat te Amsterdam de meerderheid der hooge magistraten en het uitvaagsel der schamele gemeente met elkander wedijverden in haat tegen de Remonstranten, waren er niet weinigen, die Coster's stichting van den beginne af een kwaad hart toedroegen.

Toch was er tevens eene zeer aanzienlijke minderheid, met mannen als Hooft, Lambert Lambertsz. en Coster aan het hoofd — waarbij zich eenige jaren later ook Vondel aansloot in het tijdvak van 1625 tot 1648 — die het vervelend krakeelen der kerkelijke partijen hartelijk moede waren, en zich boven of buiten den strijd plaatsten. Bij deze zoogenaamde onzijdigen was echter eene sterke sympathie voor de Arminiaansche partij, vooral na hare nederlagen in 1619 te bespeuren. Zij waren het, die in 1617 het trouwst Coster's Academie bezochten, en later met dezen eene korte pooze aan den kerkelijken strijd deelnamen.

Ondanks dit alles liepen toch de zalen van Academie, Oude Kamer en Brabantsche Kamer vol, zoodikwijls er nieuwe blijspelen werden aangekondigd.

De groote opgang door Bredero's kluchten, door *Lucelle* en *Moortjen* gemaakt, dreef de menigte naar de tooneelzaal. De schitterende vertooningen van het *Moortjen* in 1615 en 1616 door den Eglantier herhaaldelijk ondernomen, hadden de nieuwsgierigheid van allen op het hoogst geprikkeld.

Dit bleek den dichter ook ditmaal, niet alleen uit hoofde van het dichtop-